

BİR DESTANDIR ÇANAKKALE...

İnsanlık tarihi sayısız zaferlerle doludur. Her millet için kendi kazandığı savaş asla unutulmaması gereken en büyük zaferdir. Zafer kazanan ordunun neferleri ise en soylu insanlardır. Kazanılan her zafer, o milletin kaderini değiştirmiştir. Çanakkale ise; bir savaş değildi. O üstün yetenekler ile donatılmış, bir ordunun sadece kendi milletinin değil, dünya tarihini değiştirecek imkânsız denecek olayların gerçekleştiği ve hiçbir zaman unutulmayacak, her Türk'ün ezbere övünerek çocuklarına anlatacağı tam bir destandır.

Çanakkale'yi destan yapan, şüphesiz aziz Türk milletinin eşsiz vatan sevgisiydi. Bu öyle bir vatan sevgisiydi ki makam mevki, kadın erkek ayrımı yapmadan, yırtık çarığı ile köylüler, elinde kalemi ile öğrenciler, önlüğünü giymiş, tıbbiyeliler, çocuğunu sırtına almış analar, insanlığa bir destan kazandıracak o kapıda sellercesine savaşa gönüllü katılmak için ileri atılıyordu. O gün 'Git oğul, minareler ezansız, camiler imamsız kalacaksa sende git !' diyen ayakları öpülesi analar vardı.

'Vatanı olmayan bir milletin hiçbir varlığı olamaz.' diyen benim halkım, bütün servetini bu uğurda harcayan bilge ve cömert insanlardı. Benim gibi yaşı daha reşit olmamış, fakat gönlü yüzlerce yıl yaşamış kadar büyük olan, harbiye mektebine yazılmak için gece sırada bekleyen gençler vardı. Çocuğunun ellerine kına yakarak askere gönderen, 'Vatanı olmazsa geleceği olamaz.' bilinciyle yaşamış, şefkat kahramanı anneler vardı. Bütün vücutlar 'Çanakkale geçilmez.' diye atan tek bir yürekte toplanmıştı. Dünyanın bu en büyük yürekli insanları, düşmana geçit vermediler, toprağımızı çiğnetmediler, namusumuzu ve şerefimizi ezdirtmediler. Analarından, babalarından, eşlerinden ve kundaktaki yavrularından gözlerini dahi kırpmadan vazgeçtiler. Bu aziz insanlar en sevdiklerinden, hayallerinden vazgeçip sabrın en büyüğünü mücadeleleriyle gösterdiler.

Peki ne içindi bütün bu fedakarlıklar? Dünyanın bütün güzelliklerini bu insanlar elleri ile kimin için, ne uğruna ittiler bir kenara? Bugün burada Türk bayrağı altında özgürce İstiklal Marşı'nı söyleyen senin için, benim için, bizim için arkadaşım...

İnsan bilmediğini seveemezmiş. Canlarını bu uğurda feda etmiş insanların destanını öğrenmek bizim boynumuzun borcudur. "Bastığın yerleri toprak diyerek geçme tanı... Düşün altındaki binlerce kefensiz yatanı..." İstiklal Marşı'nı her okuyuşumuzda bu mısraları hatırlayalım. Başımız dik bakalım, göndere ulaşan bayrağımıza.

Yürekllerimizle aziz şehitlerimize seslenelim. "Emanetin bende. Güvende. Durmadan en yüksek ahlâk ile çalışacağım. Bende torunlarıma bu vatan için başladığın destana yakışır bir gelecek bırakacağım." diyelim.

Benim güzel arkadaşım, şehitler ölmez! Her biri duyacak bu seslenişimizi, gurur duyacaklar bizimle. İşte o zaman bizler ve vatan uğruna feda ettiğimiz ruhlar huzur bulacağız!

Tuğçe ASKER